

Arrest

nr. 203 934 van 17 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 1 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 november 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. SCHELLEMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 2 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten(1):

(...)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 02/11/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn adres door te geven aan de autoriteiten.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens slagen. (PV AN.43.LB.134503/2017 van de politie zone van Antwerpen.)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt: "Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn adres door te geven aan de autoriteiten. Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens slagen. (PV AN.43.LB. 134503/20217 van de politie zone van Antwerpen.) Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd. Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. " Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker dakloos is, en bijgevolg geen vast

verblijfsadres kan opgeven. Hij gaat wel dagelijks naar het daklozencentrum 'De Vaart' aan de Italiëlei 69 te 2000 Antwerpen, en kan bijgevolg daar worden bereikt of aangetroffen indien nodig. Van een manifeste weigering om zijn adres door te geven aan de autoriteiten is dan ook geen sprake. Uit de opgegeven motivering blijkt voorts duidelijk dat verwerende partij een inreisverbod van drie jaar oplegt aan verzoeker omdat hij zich schuldig zou hebben gemaakt aan gewelddadige feiten (slagen en verwondingen). Dit betreft echter een manifest foutieve appreciatie van verwerende partij. Uit verzoekers verklaringen in het PV waar verwerende partij naar verwijst in de bestreden beslissing (stuk 3) blijkt overduidelijk dat verzoeker het slachtoffer is van de uiterst gewelddadige feiten en niet de dader zoals verwerende partij beweert. Onderaan het gehoorverslag (p.2) staat bovendien duidelijk aangekruist dat verzoeker zich benadeelde persoon verklaart. Artikel 5 bis, §1 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering definieert de benadeelde persoon : "De hoedanigheid van benadeelde persoon verkrijgt diegene die verklaart schade te hebben geleden veroorzaakt door een misdrijf " Zelfs zonder verzoekers verklaringen zelf te lezen had verwerende partij bijgevolg reeds moeten weten dat verzoeker niet de dader was van het voorgehouden misdrijf. Verzoeker voegt ook een getuigenverklaring toe (stuk 4) van de heer M.T. (...) (broer van S. (...)) en B.E.M. (...) (zoon van S. (...), ook wel So. (...) genoemd door de vrienden/familie). Hieruit blijkt duidelijk dat ook de familie van mevrouw S.T. (...) verzoeker als slachtoffer beschouwt van de gewelddaden. Ten slotte werd verzoeker door de politiediensten zelf naar de dienst spoedgevallen van het UZA gebracht, waar zijn verwondingen duidelijk werden vastgesteld. In het medisch verslag wordt melding gemaakt van bijtondes in zijn rechterhand (door een mens), zwelling in het gelaat, een kneuzing van zijn rechterschouder en een gebroken rib (zie stuk 3). Het is dan ook overduidelijk dat verzoeker als slachtoffer dient te worden beschouwd. Verwerende partij nam de bestreden beslissing op basis van manifest verkeerde gegevens. Daarbij dient te worden opgemerkt dat de beslissing van verwerende partij louter gebaseerd is op een eerste proces-verbaal van de politiediensten. Men is bijgevolg nog maar net gestart met het onderzoek naar deze feiten. Zelfs indien uw Raad van mening is dat er aanwijzingen zouden zijn dat verzoeker zelf de gewelddaden zou hebben gepleegd, is het bijzonder onzorgvuldig van verwerende partij om het resultaat van het opsporingsonderzoek niet af te wachten en verzoekers vermoeden van onschuld met de voeten te treden. Er werd nooit een strafrechtelijke veroordeling uitgesproken ten aanzien van verzoeker, noch werd ooit de strafvervolgning ten aanzien van hem ingesteld. Er is dan ook geen enkel bewijs voorhanden dat verzoeker ooit gedrag zou hebben vertoond dat strijdig zou zijn met de openbare orde, noch dat hij een actueel gevaar zou betekenen voor de openbare orde. Gelet op het feit dat er in casu geen enkele aanwijzingen van schuld aanwezig zijn in hoofde van verzoeker is het dan ook uiterst voorbarig van verwerende partij om louter op basis van een eerste proces-verbaal te stellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige gewelddadige feiten en op basis daarvan een inreisverbod af te leveren. Hierdoor schendt verwerende partij artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien: 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...) " Deze bepaling vormt een omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, dat luidt als volgt: " 1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod: a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten. 2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijfjaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid. (...) " Verzoeker wordt verweten gedrag te hebben vertoond dat mogelijks de openbare orde zou kunnen schaden, zonder enkele aanwijzing dat hij de slagen en verwondingen ook effectief zou hebben toegediend en deze hem niet enkel werden toegebracht. Er is in casu geen enkel element in het dossier aanwezig in hoofde van verzoeker dat zou kunnen wijzen op een gevaar voor de openbare orde. Voorts blijkt uit de bovenvermelde wetteksten dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn. In het licht van de aangehaalde feiten is deze motivering duidelijk niet afdoende. Verwerende partij heeft verzoeker in de bestreden beslissing ten onrechte beschuldigd van ernstige

gewelddadige feiten te hebben gepleegd. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval, zoals hierboven werd aangetoond. De opgegeven motieven zijn op manifest foutieve gegevens gestoeld en kunnen bijgevolg de bestreden beslissing niet schragen, noch laten ze verzoeker toe te begrijpen waarom onmiddellijk voor een inreisverbod van drie jaar werd geopteerd. Hierdoor begaat verwerende partij eveneens een schending van de motiveringsplicht. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." Overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...). " In casu faalt verwerende partij hierin, waardoor artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dan ook geschonden werd. Ten slotte schendt verwerende partij de zorgvuldigheids- en redelijkheidsplicht door geen degelijk onderzoek te doen naar de feiten die aan de basis liggen van de beslissing om een inreisverbod op te leggen. Verwerende partij diende rekening te houden met de correcte omstandigheden eigen aan het geval. Door dat niet te doen kon verwerende partij onmogelijk tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen en werden alle bovenvermelde wetsbepalingen dan ook flagrant geschonden. Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing. Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met betrekking tot de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd met name dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij geen gekend of vast verblijfsadres heeft of weigert haar adres door te geven aan de autoriteiten, dat er proces-verbaal werd opgemaakt ten haren laste wegens slagen, dat gezien het gewelddadig karakter van de feiten kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Ook de duur van het inreisverbod van drie jaar wordt in feite gemotiveerd waarbij opnieuw gewezen wordt op het gewelddadig karakter van de feiten waaruit kan afgeleid worden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden en dat gelet op al deze elementen, het belang van immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motieven haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

3.4. Nopens het opleggen van een termijn van drie jaar heeft de verwerende partij duidelijk aangegeven waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd, meer bepaald omdat lastens de verzoekende partij een proces-verbaal werd opgemaakt wegens slagen zodat gezien het gewelddadig karakter van deze feiten de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Nu de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde.

Rekening houdend met het geheel aan omstandigheden en de feitelijke kenmerken van het administratief dossier van de verzoekende partij heeft de gemachtigde geoordeeld dat een inreisverbod van drie jaar *in casu* proportioneel is. De bewoording van de motivering laat geen twijfel bestaan over de precieze redenen waarom de gemachtigde een inreisverbod van drie jaar *in casu* gepast en proportioneel acht.

3.5. De verzoekende partij ontkent niet dat zij er niet aan getwijfeld heeft haar illegaal verblijf op het Belgische grondgebied verder te zetten. Zij is het echter wel oneens met de bevindingen inzake de schending van de openbare orde. Zij stelt dat de appreciatie dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan gewelddadige feiten (slagen) manifest foutief is. Zij wijst erop uit haar verklaringen in het genoemde proces-verbaal blijkt dat zij het slachtoffer is van de gewelddadige feiten, dat zij zich benadeelde persoon verklaart. Bij haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij getuigenverklaringen toe van familieleden van personen die bij de schermutselingen betrokken waren, waarin gesteld wordt dat zij de verzoekende partij beschouwen als slachtoffer van de gewelddaden. Zij wijst er ten slotte op dat zij door de politiediensten zelf naar de dienst spoedgevallen werd gebracht waar haar verwondingen werden vastgesteld. Zij meent dat overduidelijk blijkt dat zij als slachtoffer dient beschouwd te worden. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij haar beslissing louter baseert op een eerste proces-verbaal en men aldus nog maar net gestart is met het onderzoek naar de feiten, dat zelfs al zouden er aanwijzingen zijn van schuld in haar hoofde, het bijzonder onzorgvuldig is het resultaat van het opsporingsonderzoek niet af te wachten. Zij wijst er nog op dat ten aanzien van haar nooit een strafrechtelijke veroordeling werd uitgesproken en dat nooit een stafvervolgning werd ingesteld, dat er dan ook geen bewijs is dat zij ooit gedrag zou hebben vertoond dat strijdig is met de openbare orde. Zij meent dat er geen aanwijzingen van schuld zijn en stelt dat het dan ook uiterst voorbarig is van de verwerende partij om louter op basis van een eerste proces-verbaal te stellen dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige gewelddadige feiten.

De Raad stelt vast dat te dezen noch uit de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt op welke grond de verwerende partij oordeelt dat de verzoekende partij zich

schuldig heeft gemaakt aan gewelddadige feiten, feiten die door de verzoekende partij overigens formeel worden betwist.

De bestreden beslissing verwijst naar het feit dat er ten laste van de verzoekende partij een proces-verbaal met nr. AN.43.LB.134503/2017 wegens slagen werd opgemaakt door de politie van Antwerpen. In het administratief dossier bevindt zich slechts een *“Administratief verslag vreemdelingencontrole”* van de politie van Antwerpen van 1 november 2017 waarin verwezen wordt naar het PV met nr. AN.43.LB.134503/2017 en waaruit enkel blijkt dat de politie de verzoekende partij – verdachte van de feiten vervat in proces-verbaal AN.43.LB.134503/2017 – treft om 14u en dat zij haar identificeert en dat de verzoekende partij verklaart illegaal te zijn en de politie geen identiteitsdocumenten kan aantreffen. Verder blijkt dat het voormelde PV betrekking heeft op *“slagen”* en wordt vermeld dat de verklaring van de betrokkene is bijgevoegd. In het administratief dossier is echter geen spoor van de verklaring van een verzoekende partij.

Uit het enkele feit dat lastens de verzoekende partij een PV *“slagen”* werd opgesteld, kan niet afgeleid worden dat de verzoekende partij gewelddadige feiten heeft gepleegd.

De verwerende partij kan op grond van een eigen onderzoek een standpunt innemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing nemen inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling.

Op grond van de stukken van het administratief dossier blijkt niet wat de context is van het opgesteld PV voor slagen ten laste van de verzoekende partij. Er blijkt ook geenszins dat de verzoekende partij op heterdaad werd betrapt.

Noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier zijn elementen terug te vinden waaruit kan afgeleid worden dat de verzoekende partij deze feiten heeft gepleegd of wat de omstandigheden zijn van de in het proces-verbaal vermelde slagen of wat de ernst van de eventueel door de verzoekende partij gepleegde feiten is, en dit terwijl uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij zichzelf slachtoffer verklaart en stelt dat de appreciatie dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan gewelddadige feiten manifest foutief is en uit het bij het verzoekschrift gevoegde gehoor bij de politie naar aanleiding van de feiten waarvoor het PV, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, werd opgesteld blijkt dat de verzoekende partij enkel aangeeft slachtoffer te zijn van slagen en verwondingen en zich benadeelde persoon verklaart.

De verzoekende partij voegt aan haar verzoekschrift immers, als stuk 3, het proces-verbaal van eerste verhoor dat als bijlage gevoegd werd aan het PV met nr. AN.43.LB.134503/2017. Hieruit blijkt dat het voornoemde PV werd opgesteld wegens *“wederzijdse opzettelijke slagen en/of verwondingen (vechtpartij)”* op 1 november 2017 om 13u25 in Wilrijk. De verzoekende partij verklaart hieromtrent dat zij naar S. ging om haar geld te vragen dat haar was beloofd voor gepresteerde schilderwerken, dat deze dame haar toesprak uit het bovenraam en dat zij na vijf minuten vertrok omdat de dame niet opende, dat toen zij op straat wandelde plots een auto stopte, waar de dame achter het stuur zat en waarbij twee mannen uit de auto stapten, waarvan de ene een mes vasthad en de andere een plank, dat de ene man haar vastnam en dreigde met een mes, dat zij het mes wegduwde en dat de man met de andere hand begon te slaan, dat de andere man ook sloeg met de plank op haar lichaam, dat beiden met hun vuisten op haar gezicht en hoofd sloegen. Zij verklaart verder dat de mannen terug in de auto stapten en dat zij dan op de motorkap is gaan liggen om te verhinderen dat ze zouden weggrijden, dat daarna de politie is gekomen, dat het de eerste keer is dat ze die mannen zag, dat zij gekwetst is en veel pijn heeft aan haar hoofd, onderbuik en heup, dat zij de brievenbussleuf van de deur van de dame niet beschadigd heeft en deze zelfs niet heeft aangeraakt. De verzoekende partij verklaart haar, blijkens voornoemd PV, benadeelde persoon. Als stuk 2 voegt de verzoekende partij aan haar verzoekschrift een medisch verslag van dr. Dehandschutter waaruit blijkt dat de verzoekende partij zich heeft aangemeld op de dienst spoedgevallen op 1 november 2017 om 13u51 wegens slagen en verwondingen. Voorts blijkt dat de verzoekende partij naar spoedgevallen werd gebracht door de ziekenwagen nadat zij die ochtend in een vechtpartij was terecht gekomen. Als werkdiagnose wordt vermeld *“Slagen en verwondingen met volgende letsels: bijtwondes rechter hand (mens), forse zwelling thv het gelaat links, contusie schouder rechts, pijn thv het ribbenrooster rechts”*. Daarnaast wordt erop gewezen dat de RX ribben een ribfractuur vertoonde.

De verwerende partij betoogt dat de eigen verklaringen van de verzoekende partij geen afbreuk kunnen doen aan de informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Echter bevat het administratief

dossier slechts summiege gegevens, welke niet toelaten op precieze en nauwkeurige wijze kennis te nemen van de feitelijkheden die aan de basis liggen van het proces-verbaal dat ten opzichte van de verzoekende partij werd opgesteld.

De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij in de nota met opmerkingen stelt dat het feit dat er geen strafrechtelijke veroordeling zou zijn gevolgd niet maakt dat zij met de informatie in het dossier geen rekening mag houden. Evenwel komt het aan de verwerende partij toe, wanneer zij meent dat er elementen zijn die erop wijzen dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde is, deze elementen ook duidelijk te schetsen. *In casu*, nu zoals uit voorgaande blijkt dat de verzoekende partij de feiten ten grondslag aan het proces-verbaal betwist – zij stelt immers slachtoffer en geen dader te zijn van de slagen – en uit de stukken van het administratief dossier de precieze context van de feiten niet blijkt noch wie welke feiten pleegde, heeft verwerende partij de materiële motiveringsplicht geschonden nu niet blijkt dat zij uit de in de bestreden beslissing opgenomen summiege en vage feiten, de juiste conclusie heeft getrokken.

Waar de verwerende partij nog opmerkt in haar nota met opmerkingen dat uit het negatief advies van 30 juli 2017 van de procureur des Konings in verband met het afsluiten van het huwelijk toen reeds bleek dat de verzoekende partij meerdere malen in aanraking is gekomen met de politie en aldus bleek dat zij zich niet wenste te schikken naar de Belgische wetten en normen, wijst de Raad erop dat deze motivering niet kan teruggevonden worden in de bestreden beslissing. Een *a posteriori*-motivering in de nota met opmerkingen van de verwerende partij vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen.

In zoverre de verwerende partij in haar verweernota meent dat de verklaringen van de verzoekende partij niet dienstig voor het eerst kunnen worden voorgelegd bij het verzoekschrift, kan zij niet gevolgd worden. Immers betreffen het verklaringen van de verzoekende partij gegeven op 1 november 2017 naar aanleiding van het jegens haar opgestelde PV voor slagen waarop de verwerende partij zich baseert om te oordelen dat de verzoekende partij gewelddadige feiten heeft gepleegd waardoor zij kan geacht worden de openbare orde te schaden. Bovendien blijkt niet dat de verzoekende partij gehoord is naar aanleiding van het nemen van het inreisverbod en het opleggen van een duur van drie jaar omwille van onder meer openbare orde, zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid, indien er al vanuit gegaan kan worden dat zij behoorde te weten dat de verwerende partij wel kennis had van het PV doch niet van haar verklaringen naar aanleiding van het PV, het verslag van verhoor van 1 november 2017 niet te hebben meegedeeld aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing.

Nu het motief omtrent de schending van de openbare orde niet overeind blijft en verwerende partij dit motief blijkens het gebruik van het woord “*en*” als een essentieel motief beschouwt om tot het finale besluit te komen dat een inreisverbod voor de duur van drie jaar proportioneel is, leidt voorgaande vaststelling tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 november 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER